

ΠΙΚ - ΝΙΚ

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ

— 'Η εποχή τών πνιγμών

Τό καλοκαίρι εινε ή εποχή τών περισσοτέρων θαλασσιάνων δυστυχισμάτων ή μάλλον, γιά νά είμαστε κυριολεκτικότεροι, τών περισσοτέρων πνιγμών.

Σύμφωνα με την επίσημη στατιστική της Γαλλικής Κυβερνήσεως, τό περυσινό καλοκαίρι στη Γαλλία ενίπνιγκαν 1364 άτομα, ένώ τόν χειμώνα ενίπνιγκαν μόνον 245. Από τούς 1364 αυτούς, οι 640 ενίπνιγκαν, ένώ έκαναν τό μπάνιο τους στη θάλασσα ή σε διάφορα ποτάμια, οι 296 παρατάτησαν, ένώ έκαναν περίπατο στην άκρογιαλιά, οι έπεςαν κ' ενίπνιγκαν, οι 120 ένώ έφιρέναν, οι 248 ένώ έκαναν περίπατο στη θάλασσα με βάρκα και 60 σε διάφορες άλλες περιπτώσεις.

— Τά συντομώτερα όνόματα

Στην Γαλλία, στην επαρχία τού 'Αμ, βρίσκειται μιá μικρή πόλις πού έχει τό συντομότερο όνομα πού έπαχει στον κόσμο. Είναι ή πόλις «Υ».

Επίσης ένας Γάλλος είχε τό συντομώτερο όνομα στον κόσμο. 'Ο περίφημος είνουσίμενος τού βασιλέως 'Ερρίκου 3ου, μαρκήσιος Δ'Ο, τόν όποιον αναφέρει και ο 'Αλέξανδρος Δουμάς πατήρι σε δύο μυθιστορήματά του.

— 'Εναέριοι δρόμοι

'Ο δήμαρχος της Νέας Υόρκης κ. Γουέλνερ εινε άνθρωπος τών θετικόν και τολμηρόν άποράσεων. Για νά άρτισει τόν σπιντοστισμό πού παρατηρείται στους κεντρικούς δρόμους της πόλεως, άπεράσισε νά κατασκευάσει έναέριους δρόμους, οι όποιοι θά χρησιμεύουν για τά αυτοκίνητα. 'Ετσι οι διαβάτες θά κυκλοφορούν άνετα και χωρίς κινδύνους στους κάτω δρόμους. 'Ηδη άρχισε ή κατασκευή τού πρώτου έναερίου δρόμου, επάνου από την προκυμαία τού Ουόρδγουορν ποταμού. 'Ο δρόμος αυτός θά έχει μήκος 7 χιλιομέτρων. 'Υπολογίζεται δε ότι θά περυσινό από αυτών 9,000 αυτοκίνητα στο λεπτό!...

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΕΡΩΤΗΜΑ

ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΧΩΡΙΣ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Κάποια μεγάλη Εβραϊκή έφημερίς άπήνησε στους άναγνώστας της την ερώτηση τί θά έκαναν οι άνδρες άν έπεθάναν όλες ή γυναίκες. 'Αν τίς άπαντήσει πού σταλήθηκαν δημοσιεύσει παρακάτω τίς έξαιττότερες :

— Μένενας δέν θάμενε στη γή, όταν πεθαίνουν ή γυναίκες, γιατί θά πεθαίνουν κ' οι άνδρες άν την ύπερβολική χαρά τους.

— 'Αν έλειπαν άντ' τον κόσμο ή γυναίκες, οι έξομολογητά θά μένανε χωρίς δουλειά, γιατί δέν θά είχαν τίνον νά συγχωρήσαν τις άμαρτίες.

— 'Θά κατηγορήοντο τά δικαστήρια, αφού δέν θά μπορούσαν πεί νά λένε : «Ζήτησατε τη γυναίκα!»

— 'Αν πεθάναν ή γυναίκες, οι άνδρες θά πήγαιναν νά τις βρούν και στον 'Αδη.

άπό άγνωστη ταρχή, σάν από τό πρυνό τ' άμάρι. Πήρα άμέσως τά κοινά τά γερά χείρα μου κ' ή θάλασσα εστένεζε, επέφλασε, άνάβασιε και άφρισε.

'Η βάρκα συνταράχτηκε, σάν νά ζήτησε άπόταμα και γύθηκε έμπρός. Σε λίγο τοιπούσε πίσω από κάτι καλάμιές μαθειτές, πικνές, κοντά σε μιá φρελιά θεώραση, δίπλα στην κοίτη ένός χερμαόρου, πού άνθηγαμένεσ οροδοβάμεσε και πλωσιμένεσ λεγαίες με τά ήλά λουλούδια τους φαντάσαν και μουσχοβολούσαν σάν νά κάνουν γάμοσε και χαρέσε...

Μά έλο και τραυώσασα κοντά. Είχα την άγαπημένη μου στη βάρκα και βιαζόμην νά φύγω μακριά μαζί της. Εβιασατε και μακριά. Τότε άρχισα τά κωμιά, πήγα κοντά στην καλή μου, την άρπαξα στην άγκαλιά μου και τις έδωσα τό πρώτο σκατό φίλι, ένα φίλι πού άνήγεινε στο πέλαγο και στις στεριές!...

'Εσταμνε νά γλυκοχασώζη... Βάστηκε με' αμα την ώρα αυτή ή ανατολή, 'Εποδβαινε δ ήλιος!...

- Κ' έπειτα : Πές μας, Γέρω-Λιά, πές μας, τί έγινε έπειτα;
- Τί νά σάς πώσε, παιδιά μου;
- Πές μας, Γέρω-Λιά, πές μας.
- Για σουπάσε δέν είπα πώσε θά βγω ; Σουπιά μεγάλη βάφεσα κ' ένώ και μου μελάγινασε, ή άφιλότιμη, έδιη τη ζωή μου!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΣΤΟΙΧΕΙΟΜΑΧΙΑ

Πελλοί κατά καιρούς έμμήθησαν την περιφήμη βαιραγονομαχία τού 'Ομήρου κ' έγερσαν σχετικά με' αυτή ποιήματα. 'Ετσι έγραφε ή 'Γαιρονομαχία' άπό τόν Πατρισοδόξο, ή 'Βοσοφομαχία', όπου ισακώνονται ή δυο άκτιεσ τού Βοσπόρου, ή 'Ασιατική με την Εύρωπαική, ή 'Στοιχειομαχία' κ. ά.

Σήμερα δημοσιεύουμε, χείρι τών άναγνώστών μας, τη «Στοιχειομαχία» τού Ι. Ρ. Μ. τού Βυζαντιού, τό όποιο πρωτοτυπήθηκε στα 1746 περίπου. Σ' αυτό ισακώνονται άναμεταξύ τους τά στοιχία της Φύσεως. 'Ο τίτλος τού βιβλίου έχει ως έξης : 'Στοιχειομαχία ή άλληγορική περιγραφή τών τεσσαρών στοιχείων και της μάχης αυτών».

Νά τώρα και τό ποίημα.

Τά τέσσερα στοιχία ήταν σε ήσυχία, όλα μαζί ένουμένα, στον τόπο του καθένα. Τό πύρι είε τόν αϊθέρα, άλλωσ άντ' τον αέρα. Καί κάτω άντ' τον αέρα ήταν τίς γής ή σφαιρά και τό νερό κοντά της. Κι' έτσι ήταν ένουμένα, πολύ φιλιουμένα. Γιακά νερά τεράζαν κ' αυτήν την γή-έφοδων. Τούς κάμους δέν έδρασαν και τά φρετά ποτίζαν. 'Ανεμοί δέν φρουσούν, τη θάλασσα δέν σείουσαν. Κι' ή θάλασσα γαλήνη, της γής καθαρότατη 'ήνη. Τότε ή γή στολίσθη κ' ή θάλασσα έσυγκρίσθη. 'Η όψη της άλλάξει κ' άντ' τό θυμό της βράζει. Φθονεί και τη Τηλένη και ποίεμο γινούει. Συγγρίζεται, ταράζει και τούς άνέμοσε κούζει. Τους ποταμούσε καλνάει και στα νερά μωράει όλα σ' αυτή νά τοξούν, γάρουν νά τη συντοξούν και νά τη βοσθήσαν, τη γή νά πολεμήσαν.

Και παροφθές θυμώσθη άέρας κ' έσπρωξθη και δυνατά βούτζει, φρετά και φροβούζει. Και τότε οι άνέμοι κώμα η γή νά τοξή. Κι' έφορέσε πομπήφορξαν, κ' αυτές τη γήν έφορξαν. Κι' οι ποταμοί θυμώσαν, όρων φρεκτόν ομώσαν στη θάλασσα νά τοξούν, τη γή νά κατατοξούν. Κι' ή λίμενε συγγυθάρων κ' αυτές έτοιμασθήκαν βοθήια νά πέμψουν ποτάμια νά στροτεύουν. Κι' ή θάλασσα φρουκόνει, ψηλά βούλα σπρώνει την γήν διά νά πύσει και νά την ξεσπορήσει και χύνεται με τόση όρημη νά την πλάσσει θέλει νά την κώσει και νά την άφανισι, και με όρημη μεγάλη τρέξει στο περιγιάλι τις πέτερες δε νά φύη, μουάξει πώσε τις ρομαίει, κ' ό,τι κ' αν είρη άραξεί κ' έξω πάλι τά βράζει και με θυμό γινούει εις τά βουνά ν' άνέβη, τά βράγια δε νά σπάσι, τον κόσμο νά σκεπάσθ. Κι' όσάν θυμό μωγκούριε,

σάναε αυτή κ' άφριζει. Κι' άντ' την πολλήν δο- (γή της χτυπιέται μοναχή της, κ' άντ' τό μεγάλο φρόνο δέν άγομάει πόνο. Κι' ο ορσάνος καττάζει τη μάχη και θαυμάζει τη θάλασσα έσπλαχνισθη κ' αυτήν την γήν άφρίσθη, για τη σκληροτιτά της και τόσην άπονιά της.

Κι' ελθές τά νερά κραεί απός και τά προστάει Κι' ελθές την ώρα εκείνη ή μερά νίχτα έβίγη και άρχισε ν' άστραμή την γήν νά κατακόψει, κ' άστορτελέμα οίχνηε και τό θυμό του δείχνηε βροστά και φροβούζει την γήν πώσε άφανίσει. Και τότε έτοιμάει μαγκρό σπληο καλάζει, νά την λιθοβολήσι για νά την άφανισι. Και άρχισε νά βοσθγι πού κρατημό δέν έχει. Οι καταροφίται άνοιξαν, βοσθγι σαγδαία έφορξαν. Κι' ή βοσθγι έκείνη κατακόμισσε ένινο, και τά βουνά χαθήκαν, εις τά νερά χυθήκαν, Κι' ή γή τελείως χάρθη στις θάλασσας νά βάθη, τό σάφλιμα της νά νοισθη και νά τό μετανοισθη. Κι' έτσι έλασε ή βοσγι του και με την προσαγή του στα σύννεφα έδράνη ένα έμμορο στεφάνι, πολυφρομασιμένο όσαν έσπορασμένο τού ορσάνου δοξέρι το κωσάνος και έσνάρι ορσάνου και θειο, ελθόνεσ τό σμειο.

Τότε στον ήλιο γνέρε νά δίδει αυτός τά νερά. Βροσχι νά σταταισθ, άέρας πύ φρεσθη και τά νερά δε σπρωθούν στον τόπο τους γαρούνη. Κι' ή θάλασσα γαλήνη είλεν ελθές κ' έβίγη, κ' ελθές ή γή έβράνη με νίχσε τό στεφάνι. Είε τό λουτρον ελθής σάν νύνησ αυτή και βύηκε. Κι' ή θάλασσα είδε έμ (πόσε της πού βγήκε πάλι ο ήλιός (της κ' άμισε πάντα νύνη κ' αυτήν την γήν άμάγη. Της γής ή διαορτία κ' ο φρόνος εινε ατρία πού φρέταν τά στοιχία σε τέτοια δυστυχία.

